

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1901.

Leto II.

O deveti deželi.

V deveti deželi tam,
kakor mi pravil je ded,
lepo je tam, lepo —
po tleh cedi se med.

In grozdje presladko — m! —
žari izmed bujnih trt,
in v usta sadja sočnega
ponuja ti vrt.

In kamorkoli se ozreš —
polje in gaj,
razkošnega cvetja
ponuja ti maj.

In kamorkoli se ozreš —
prelepih vidiš ptic,
izza cvetk angelčki zro
krasnih lic . . .

In drugi zopet tam
med sabo se šalijo,
oranže zlate po tleh
v smehu kotalijo.

Če ležež v mehki mah,
začudiš se, ej —
pesem nad tabo sladka
zadoni ti z vej . . .

Zadoni ti z vej,
nastavljaš uho,
a pevcev ti išče zaman
hrepeneče oko.

Oči se ti v zlati oblak
ozirajo,
nevidni duhovi tam
lepó muzicirajo.

Slavilna pesem se ta
razlega do daljnih dalj:
Slava tebi na vek,
devete dežele kralj!

Devete dežele kralj,
tvoj biserni hram
na večno naj radost
iskri se nam!

Na večno radost
in nam na ponos . . .
A od vinca sladkega, kralj,
žari se ti nos.

Ej, kako so pridni, kako
ti drobni angelci:
Vinca ponujajo ti
v zlati kangelci.

Od vinca sladkega
daj nam par čaš,
saj dobre volje si ti,
ljubi kralj naš.

Da ded je naš tam in jaz
poleg telička-sivčka —
lepó bi nam bífo, če ded
doma bi ne zabil vivčka.

Fran Žgur.